

Arrest

nr. 203 327 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2016 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 april 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De beslissing wordt op 29 april 2016 ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2016 werd ingediend door :

S., B. P. (R.R.: ...)

nationaliteit: Nepal

geboren te Nepal op (...)1977

adres: (...) 3010 Kessel-Lo

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verkreeg op datum van 17.08.2010 een tijdelijke verblijfsregularisatie op basis van lang verblijf, integratie en werk. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf verbonden was aan voorwaarden en dat hij zijn verblijfsrecht zou verliezen bij het niet naleven van deze voorwaarden. Op datum van 29.07.2011 werd de verlenging van zijn verblijfsrecht geweigerd omdat betrokkene de voorwaarden niet had nageleefd (bij nazicht bleek dat hij slechts drie maanden tewerkgesteld was en reeds gedurende zes maanden een beroep deed op financiële steun van het OCMW). Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze negatieve beslissing werd verworpen op 18.11.2011 . Bovendien werd hem op 11.08.2011 en op 29.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Dit element kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, met name voor het niet naleven van de voorwaarden tot verlenging. Zijn raadvrouw haalt aan dat de redenen van ontslag niet aan verzoeker te wijten waren. Ongeacht of dit klopt of niet, blijft het een feit dat betrokkene slechts vier maanden tewerkgesteld was, met name tot 28.11.2010 en dat hij aldus ruim de tijd had om nieuw werk te zoeken. Zijn A-kaart was namelijk nog geldig tot 17.09.2011. Betrokkene wist dat zijn verblijfsrecht verbonden was met het uitoefenen van arbeid. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij actief op zoek is gegaan naar een nieuwe werkgever tijdens zijn periode van legaal verblijf. De bewering van zijn raadvrouw dat hij op het ogenblik van verlenging geen bewijs van tewerkstelling kon voorleggen omdat hij toen net ontslagen was, is manifest onjuist. Betrokkene verkreeg zijn A-kaart op 08.09.2010 die geldig was tot 17.09.2011. Hij was enkel tewerkgesteld tot 23.11.2010, dus slechts drie maanden en vanaf 19.01.2011 was betrokkene ten laste van het OCMW. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn vorige aanvraag 9bis d.d. 28.12.2011 ontvankelijk werd verklaard op basis van volledig gelijklopende buitengewone omstandigheden en dat het niet onderwerpen van zijn aanvraag aan een gegrondheidsonderzoek in strijd zou zijn met het rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel als algemene beginsels van behoorlijk bestuur. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011).

Verzoeker verwijst naar de verklaringen van Bart De Wever en Theo Francken waarbij hij aanhaalt dat hij symbool zou staan voor het soort actieve migratie-verhaal dat de huidige regeringspartijen zouden willen uitdragen. Hij haalt aan dat het terugsturen naar zijn land van herkomst een erg foutief signaal zou zijn, hij is het toonbeeld van de actieve migrant die het huidige beleid net als voorbeeldfiguur zou

moeten binnenhalen. Echter, we stellen vast dat betrokkene de kans heeft gekregen met zijn verblijfsregularisatie op basis van werk. Betrokkene was in de mogelijkheid om aan te tonen dat hij inderdaad een actieve migrant en een voorbeeldfiguur was. Echter, betrokkene heeft slechts drie maanden gewerkt en zich nadien gewend tot het OCMW voor financiële steun. Hij legt geen enkel bewijs voor dat hij actief op zoek is gegaan naar een nieuwe werkgever in de periode waarin hij in het bezit was van een verblijfsvergunning. De verblijfsvergunning van betrokkene werd dan ook niet verlengd net omdat hij niet aan arbeidsvoorwaarde had voldaan. De bewering van betrokkene als zou hij een actieve migrant en een voorbeeldfiguur zijn, wordt aldus weerlegd door de objectieve vaststellingen die zich in het administratief dossier bevinden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder nog aan dat het verwijderen van een voorbeeldfiguur als verzoeker alleen maar nefast kan zijn voor het precaire evenwicht dat dit land zoekt wat betreft de verhouding tussen nieuwkomers en autochtone bevolking. Echter, het gaat hier louter om de mening van betrokkene die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt verder aan dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich naar zijn thuisbasis te verplaatsen. Gezien zijn lange afwezigheid zou het voor hem moeilijk zijn om terug te vallen op kennissen of vrienden aldaar. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Nepal en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene bovendien vrij om voor zijn terugreis een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook de verwijzing naar de toestand in Nepal, dat behoort tot de armste landen in de wereld en waar de toestand na de aardbeving zeer verslechterd zou zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een waarschuwend reisadvies voor Nepal geeft en stelt dat het land zich in een politieke en institutionele overgangsperiode bevindt waarbij gewelddadige acties kunnen voorvallen, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Nepalese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Dat het contact tussen raadvrouw en betrokkene moeilijk, quasi onmogelijk zou zijn, alsook het voortzetten van procedures, indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien er momenteel geen procedures meer hangende zijn. Bovendien kan betrokkene via allerlei communicatiemiddelen nog contact houden met zijn raadvrouw indien gewenst.

Betrokkene haalt aan dat zijn statuut op heden nog op basis van de voorgelegde arbeidsovereenkomst d.d.13.03.2015 met BVBA A. M. kan worden geregulariseerd. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de gewijze weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nog nooit in aanraking is gekomen met de ordediensten en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde/veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij een uitgesproken meerwaarde zou vormen voor de samenleving, dat hij uitermate goed geïntegreerd zou zijn, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij zeer actief zou zijn binnen het georganiseerde vrijwilligerswerk, dat hij een erg intelligent, integere en hardwerkende man zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in het verleden reeds een economische bijdrage zou geleverd hebben, dat hij als vrijwilliger werkte voor het Rode Kruis, dat hij zich aangemeld heeft bij het OCMW om hulp te krijgen bij het zoeken naar een gepaste job, dat hij op een uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd

zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij alle mogelijke inspanningen zou doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken en dat hij verschillende deelattesten voorlegt van Nederlandse taallessen, evenals verschillende getuigenverklaringen, zijn arbeidskaart, een aanvraag tot tewerkstelling d.d. 27.07.2010, een attest van vrijwilligerswerk d.d. 08.12.2009, een attest van het OCMW aangaande werkbereidheid van verzoeker d.d. 04.08.2011 en een arbeidsovereenkomst met BVBA A. M. d.d. 13.03.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel zet hij het volgende uiteen:

“- Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009. Niettegenstaande de vernietiging van deze instructies, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich echter geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Meer nog, gelet op het feit dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een discretionaire bevoegdheid heeft, kan van deze instructies afgeweken worden en kunnen deze instructies bijgevolg ruimer geïnterpreteerd worden. Te meer ze vernietigd werden door de Raad van State. De verzoekende partij heeft een gewettigd vertrouwen dat de openlijke verklaringen van de beleidsverantwoordelijken ook zullen worden toegepast in haar individueel geval. De gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur worden opgewekt bij verzoekende partij moet dan ook worden gehonoreerd. Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid. Gelet op het bovengaaende kan de verwerende partij onmogelijk voorhouden dat de criteria van deze instructie niet meer kunnen toegepast worden. Immers, de opgegeven motivering is niet in overeenstemming met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij. Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in! Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en dan meer in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering en sterke integratie in België. Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt door de verwerende partij echter te strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid. De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omlijnde kader van de instructies vallen. Hiermee wordt niet alleen het vertrouwensbeginsel geschonden, maar ook de motiveringsplicht. In dit kader wenst de verzoekende partij te wijzen op de verklaringen van de Staatssecretaris met betrekking tot zijn asielbeleid, verklaringen die hij in de maand november van het jaar 2014 deed. Tijdens zijn hoorzitting in de Kamer voor Volksvertegenwoordigers stelde hij zijn beleid voor en verklaarde een meer “humaan” beleid te willen voeren dat op drie pijlers zal gesteund zijn. “Theo Francken ging er woensdag praat op een ‘humaan’ asielbeleid te zullen voeren, gestoeld op drie pijlers. Ten eerste wil hij ‘realistisch en sociaal’ zijn. ‘Als je recht hebt op een verblijfsvergunning, dan zul je die krijgen.’ Maar het zal ook een ‘eerlijk en rechtvaardig’ beleid zijn, waarbij de mensen geen valse hoop meer zullen kunnen koesteren. Tot slot zal Francken ook ‘correct en duidelijk’ beleid voeren. ‘Alle beslissingen zullen worden

uitgevoerd, ook de negatieve.” (stuk 5: De Standaard, “Francken (N-VA) stelt ‘humaan’ asielbeleid voor”, dd. 19 november 2014, te consulteren op http://www.standaard.be/cnt/dmf20141119_01384487, verzoekende partij zet vet) “Francken leek eveneens van meet af aan het menselijke in de verf te willen zetten. Dat bleek bij de voorstelling van zijn beleidsnota op 19 november. Een dag eerder liet hij al weten dat in die nota veel aandacht zou uitgaan naar niet-begeleide minderjarigen die in ons land om asiel aankloppen. Zo krijgen ze een speciaal beschermingsstatuut en betere opvang. Ook wilde hij een “levensproject” voor de minderjarigen uitwerken, zodat er een “duurzame oplossing” voor hen gecreëerd kan worden. Uitgewezen asielzoekers een duurzaam perspectief bieden in het land van herkomst, was ook een van de aanbevelingen van de migratiebarometer. (...) Toch verloor Francken ook bij de aankondiging van die taks zijn ‘humane’ gezicht niet uit het oog. Hij maakte diezelfde dag nog bekend dat kinderen van wie de 7 verblijfsvergunning geweigerd is, voortaan niet meer op weg naar school konden worden opgepakt.” (stuk 6: Zaman Vandaag, “Focus op terugkeer, met af en toe ‘humaan’ accent”, dd. 12 januari 2015, te consulteren op <http://www.zamanvandaag.nl/nieuws/belgie%C3%AB/7333/focus-op-terugkeer-met-af-en-toe-%E2%80%98humaan%E2%80%99-accent>, verzoekende partij zet vet) “‘Humaan betekent correct zijn’, stipte hij aan. Hij is dan ook van plan om de regels strikt toe te passen. ‘De mensen moeten beseffen dat er een reële kans is om teruggestuurd te worden.’ De nieuwe staatssecretaris voor Asiel en Migratie wil van migratie een positief verhaal maken. Mensen die recht hebben op bescherming of verblijf moeten dat snel kunnen krijgen, maar wie er geen aanspraak op maakt, moet dat snel weten en effectief het grondgebied verlaten.” (stuk 7: Knack, “Theo Francken: ‘Humaan zijn is correct zijn’”, dd. 19 november 2014, te consulteren op <http://www.knack.be/nieuws/belgie/theo-francken-humaan-zijn-is-correct-zijn/article-normal-512279.html>, verzoekende partij zet vet) Elk van deze pijlers kan op de situatie van de verzoekende partij toegepast worden. Het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst, om aldaar zijn aanvraag te gaan indienen, is in die zin dan ook een fout signaal en druist in tegen de huidige beleidsregels. - Uitgesproken meerwaarde voor de samenleving De verzoekende partij kan aanzien worden als iemand die uitermate goed geïntegreerd is in Belgische samenleving. De verwerende partij is hier in de bestreden beslissing niet meer akkoord gelet op het feit dat de verzoekende partij zijn voorwaarden niet zou hebben nageleefd. Echter het feit dat de verzoekende partij slechts maar drie maanden zou hebben gewerkt betekent niet onmiddellijk dat de verzoekende partij geen uitgesproken meerwaarde voor de samenleving zou zijn. De verzoekende partij is ontslagen geweest buiten zijn eigen wil. Het betrof namelijk een eenmanszaak, waardoor de werkgever over onvoldoende inkomsten beschikte om de sociale lasten te betalen. Ook het tijdelijk beroep doen op een financiële steun vanwege het O.C.M.W. is geen argument. Men dient toch, na een ontslag, en als men geen recht heeft op een werkloosheidsuitkering, menswaardig te kunnen leven? Het hoeft geen betoog dat het de dag van vandaag moeilijk is, om in het licht van de huidige economische crisis, een vaste arbeidsbetrekking te vinden. Werkgevers staan niet te springen om mensen een vast contract aan te bieden. De verzoekende partij heeft de pech gehad dat deze werkgever alle kosten niet meer kon betalen. Uiteraard is de verzoekende partij tijdens zijn legaal verblijf op zoek gegaan naar een nieuwe tewerkstelling. De verwerende partij moet echter beseffen dat dit niet evident is. De verwerende partij hecht geen geloof aan het feit dat de verzoekende partij een actieve migrant en voorbeeldfiguur zou zijn. Zij beroept zich hiervoor op de objectieve vaststellingen in haar dossier. Echter houdt zij enkel rekening met de elementen die voor de verzoekende partij in zijn nadeel zouden kunnen spelen. De verzoekende partij heeft steeds in het verleden een economische bijdrage geleverd. De verzoekende partij werd immers reeds tewerkgesteld als keukenhulp/schoonmaken bij de Oude Kantine te Heverlee en de bij de eenmanszaak A. T. (stuk 8). De werkbereidheid van de verzoekende partij kan tevens afgeleid worden uit het vrijwilligerswerk dat de verzoekende partij heeft uitgevoerd bij het Rode Kruis (stuk 9) en het feit dat de verzoekende partij zich bij het OCMW van Leuven heeft aangemeld teneinde hulp te krijgen bij het zoeken naar een gepaste job (stuk 10). Op heden heeft de verzoekende partij een zeer concrete tewerkstellingsmogelijkheid. De werkgever E. D. N. van de BVBA A.M. is bereid om aan de verzoekende partij een tewerkstelling van onbepaalde duur aan te bieden als werknemer voor ondersteunende taken op het kantoor. De verzoekende partij ondertekende hiertoe reeds een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat: “De werkgever de werknemer in dienst neemt, veertien dagen nadat de werknemer zijn geldige verblijfsvergunning en arbeidskaart heeft ontvangen.” (stuk 11, arbeidsovereenkomst met BVBA A. M.) De Heer D. N. wenst zijn keuze voor de verzoekende partij voor deze functie binnen zijn bedrijf nog als volgt toe te lichten. “(...) Ik ken deze persoon als een correct en ijverig en intelligent persoon. Hij heeft intussen in België reeds heel wat gestudeerd en ook een basiskennis verzekeringen en boekhouding opgedaan. Het is iemand die ik graag onmiddellijk aan 't werk zou stellen vanaf het ogenblik dat hij een verblijfsvergunning en arbeidskaart heeft. Daarom heb ik hem ook reeds een arbeidscontract aangeboden en ondertekend. Ik hoop dat deze persoon vlug een verblijfsvergunning krijgt, zodat hij vlug in dienst kan treden.” (stuk 12, verklaring van de heer E. D. N.). Daarnaast zijn er dus wel degelijk

buitengewone omstandigheden aanwezig te meer gezien de verzoekende partij hier zich heeft op een tewerkstelling. Indien de verzoekende partij voor onbepaalde tijd naar het buitenland zou moeten reizen zou hij deze optie al zeker verliezen. Daarnaast vallen werk en integratie ook onder de zin van de regeringsinstructies (zie boven) en komen zij aldus in aanmerking als buitengewone omstandigheid. In casu dient vastgesteld te worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. Immers, de positie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft opvallend veel gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Met tal van elementen werd door de verwerende partij geen rekening gehouden. De verwerende partij heeft bijgevolg niet alle relevante feitelijke gegevens in de beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen. Er kan niet anders dan geoordeeld worden de verzoekende partij wel degelijk symbool staat voor het soort 'actieve migratie'-verhaal dat de huidige regeringspartijen willen uitdragen. Zo is de partijlijn van N-VA, de partij waar ook de heer Theo Francken, Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging deel van uitmaakt, al vele jaren duidelijk. Reeds in 2008 verklaart voorzitter Bart De Wever in een interview dat België in de toekomst naar een Canadees systeem van migratie moet. In de communicatie tot op vandaag blijven voorzitter en partij deze lijn benadrukken (stukken 13-15). Canada hanteert een puntensysteem om economische migranten te selecteren en brengt onder meer opleiding, talenkennis en aanpassingsvermogen in rekening. In dit Canadese systeem, dat als streng wordt bestempeld, zou verzoeker ongetwijfeld zijn plaats vinden. De N-VA is overigens niet de enige partij die hamert op de noodzaak aan actieve migratie. Sinds het Vierde Burgermanifest van Verhofstadt (2006), breken ook de liberalen een lans voor een beleid dat focust op actieve migratie. In een recent, fel besproken, interview in Terzake op Canvas legde de heer Bart De Wever bovendien zelfs een oorzakelijk verband tussen wat hij 'het gefaald migratiebeleid' noemt en het de kop op stekende racisme en radicalisme in de samenleving (stuk 16). De verzoekende partij is het toonbeeld van de actieve migrant, die het huidige beleid net als voorbeeldfiguur zou moeten binnenhalen. De verzoekende partij terugsturen om hem aldaar zijn aanvraag te laten indienen zou geen voorbeeld betekenen van krachtdadigheid, het zou net getuigen van een gebrek aan consequentheid tegenover het eigen democratisch verkozen beleid. Bovendien kan het verwijderen van een voorbeeldfiguur als de verzoekende partij, zelfs al zou dit maar tijdelijk zijn, alleen maar nefast zijn voor het preciaire evenwicht dat dit land zoekt wat betreft de verhouding tussen nieuwkomers en de autochtone bevolking. De bestreden beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord waardoor de hierboven vermelde wetsbepalingen worden geschonden. - Terugkeer naar Nepal – schending van artikel 3 E.V.R.M. In de bestreden beslissing houdt de verwerende partij voor dat het feit dat Nepal behoort tot één van de armste landen in de wereld en de verslechtering van de toestand na de aardbeving geen buitengewone omstandigheid zou zijn. Uiteraard dient dit gegeven wel meegenomen te worden in de beoordeling. De verzoekende partij verplichten om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen zou een bijgevolg een schending van artikel 3 E.V.R.M. Dit gelet op de bijzondere schrijnende situatie in Nepal, die 1 jaar na de aardbeving nog altijd aanwezig is. De verzoekende partij verwijst naar volgende objectieve informatie: "On April 25, 2015, a violent 7.8-magnitude earthquake struck Nepal—followed weeks later by a 7.3-magnitude aftershock—killing almost 9,000 people, injuring 22,000, and damaging or destroying nearly 800,000 homes. A year later, some of the debris has been cleared away, but very little reconstruction has taken place. Nepal held memorial services this weekend and Prime Minister Khadga Prasad Oli announced the start of some heritage site reconstruction projects. More than 600,000 Nepalese still live in temporary or unsafe housing." (stuk 17, Nepal's Earthquakes: One year later: 25 photos in focus", 25 april 2016, te consulteren op <http://www.theatlantic.com/photo/2016/04/nepals-earthquakes-one-year-later/479772/>, de verzoekende partij zet vet) "The 7.8-magnitude earthquake hit almost a year ago, on the morning of April 25. It turned out to be the worst natural disaster of 2015. Then, on May 12, a 7.3 aftershock rocked this Himalayan nation again. In all, more than 8,000 people died and millions of homes cracked or collapsed. In places such as Sankhu, about an hour's drive from Kathmandu, the quake destroyed or damaged 750 of the town's 960 houses, says Jagannath Kharel, who works with the international charity World Vision. "The government has not been able to provide support," Kharel tells me as he walks narrow lanes on an assessment mission. "It is a terrible situation. Hardly anything has changed."" (stuk 18, Nepal, a year after the quake: "help us", CNN, geconsulteerd op 13 mei 2016, te consulteren op <http://edition.cnn.com/interactive/2016/04/world/nepal-one-year-later/>, de verzoekende partij zet vet) "The disaster struck a year ago today, but in that time not a single home has been rebuilt with the help of the Nepalese government – despite billions of dollars pledged by the international community. Tens of thousands of Nepalis are now facing a second monsoon season living in temporary shelter, while \$4.1 billion (£2.9 billion) pledged by donors including the United States, the European Union and the World

Bank lies almost totally untouched.” (stuk 19, “Nepal earthquake anniversary: one year on, not one home rebuilt by government”, The telegraph News, 25 april 2016, te consulteren op <http://www.telegraph.co.uk/news/2016/04/25/nepal-earthquake-anniversary-one-year-on-not-one-home-rebuilt-by/>, de verzoekende partij zet vet) “A year ago, when the 7.8 magnitude quake knocked down Dhital's home along with 600,000 others across the country, he was told there would be money and materials, hope and help. The humanitarian groups reached his remote village with emergency aid, tarps and sheets of corrugated metal. The world community promised billions of dollars for Nepal. So far though, promises are all Dhital and most Nepalis have. That, and a year's worth of emergency aid, the temporary materials international organizations rush into disaster zones just to make sure people survive for a while. But it is a bandage, not a cure.” (stuk 20, Nepal still largely in ruins 1 year after earthquake”, CBCNews, 25 april 2016, te consulteren op <http://www.cbc.ca/news/world/nepal-earthquake-rebuilding-1.3545875>, de verzoekende partij zet vet) Uit de bovengaande objectieve informative blijkt duidelijk dat de verzoekende partij bij een terugkeer wel degelijk zal blootgesteld worden aan ernstige schade en een schending van artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij kan niets anders voorhouden. - Duurzame lokale verankering – sterke integratie Eveneens dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij reeds van 2005 op het Belgische grondgebied verblijft. Dit is met andere woorden een onafgebroken lange periode van meer dan 10 jaar. De verzoekende partij heeft zich gedurende al deze tijd bijzonder goed geïntegreerd en heeft ter staving verscheidene documenten aan zijn humanitaire regularisatieaanvraag gevoegd. Zo heeft de verzoekende partij steeds een tewerkstelling uitgeoefend wanneer dit mogelijk was en heeft hij verschillende Nederlandse lessen gevolgd (zie ook hierboven). Er kan dan ook gesproken worden van voortreffelijke inspanningen tot integratie die door de verzoekende partij werden geleverd. Samenvattend kan gesteld worden dat de kennis van één van onze landstalen getuigt van de lokale verankering van de verzoekende partij. Ook de inspanning tot het bekomen van een vaste tewerkstelling in ons land kan niet genegeerd worden. Al deze elementen tonen aan dat er sprake is van een uitstekende integratie en een humanitaire situatie die een buitengewone omstandigheid uitmaken en die voorts een regularisatie verantwoorden. Dient nogmaals opgemerkt te worden dat de toepassing van artikel 9bis Vw. gerechtvaardigd is. Een verblijf (hoe kort dan ook) in Nepal zou grote risico's inhouden voor de verzoekende partij. Het is ontoelaatbaar dat de verzoekende partij opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich moeten laten teneinde tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf. - Besluit Het kan niet ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partij binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan personen die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie. De specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheids- en het niet-discriminatiebeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen.

“Hoewel de situatie van de verzoekende partij kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan de verzoekende partij geen machtiging tot verblijf gegeven. Het niet toepassen van criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig artikels 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet. Het niet erkennen van de buitengewone omstandigheden, eigen aan de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij, maakt een verschil in behandeling uit die niet redelijk verantwoord is. De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, quod non.”

2.3 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ter adsturing van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen.

“Tegen de negatieve beslissing van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend. Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”. Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder: “eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.” Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107). Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven. Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de kandidaat – asielzoeker niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt. Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht. Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 47 van het Handvest, bevat ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen deze beslissing, en dat bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 13 E.V.R.M. In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna). In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen: B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de

Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn). De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontfangen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen. (...) B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92). B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107). B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet. B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst. B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99). B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet). B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoon, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst. Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van

het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt : « De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien : [...] c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd : i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of [...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld : « Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld : « Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt. Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partij zet vet) Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in een zelfde parallele situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden. De verzoekende partij verwijst eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014). Deze zaak betrof een moeder, met minderjarige

kinderen, die lijdt aan H.I.V. en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Eveneens werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het Hof oordeelde dat de familie, in overeenstemming met de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europese Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met automatisch schorsend effect. Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft. Evenmin voorziet de Belgische wet in een "gewoon" schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep. Het Hof stelt eveneens dat de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M. Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

2.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Dit artikel dat onder meer stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Het artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoeker tevens geschonden acht.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker verwijst naar de regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009 en vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009. Hij verwijst ook naar het engagement van de staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid en meent dat de gemachtigde onmogelijk kan voorhouden dat de criteria van deze instructie niet meer kunnen toegepast worden en dat de opgegeven motivering niet in overeenstemming is met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij. Tevens verwijst hij naar de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris en hij meent dat de prangende humanitaire situatie waarin hij zich bevindt, opvallend veel gelijkenissen heeft met enkele situaties omschreven in de regeringsinstructies en meer in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering en de sterke integratie in België. Hij besluit op dit punt dat zijn situatie binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan personen die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie, en als prangende

humanitaire situatie dient beschouwd te worden zodat er geen buitengewone omstandigheid dient te worden aangetoond.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag betreft en derhalve geen beoordeling ten gronde bevat.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich er doorheen zijn betoog over beklaagt dat hij niet de toepassing kan krijgen van criteria die werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd, zoals verzoeker zelf aangeeft, vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoeker er zich niet op kan beroepen. De Raad vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen in zoverre zij voorbijgaan aan de erin vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. Het zijn precies deze criteria waarvan verzoeker de toepassing vraagt door te betogen omtrent zijn duurzame lokale verankering en integratie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

De stelling van verzoeker dat de staatssecretaris zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie te blijven toepassen en de verwijzingen naar zijn verklaringen, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel niet impliceren dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, dat verzoeker lijkt aan te voeren, kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan ook geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoeker lijkt voor te houden en overigens geenszins aantoon, andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd op grond van de criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het niet-discriminatiebeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoeker wil doen geloven, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zonder meer heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat de verzoeker zijn aanvraag had ingediend in het licht van de criteria van de vernietigde instructie. Integendeel, nadat werd vastgesteld dat de criteria niet meer kunnen worden toegepast, is de gemachtigde van de staatssecretaris alsnog overgegaan tot een beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen.

In de eerst plaats spits verzoeker zich toe op het motief uit de bestreden beslissing waarin de gemachtigde oordeelt: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit*

onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verkreeg op datum van 17.08.2010 een tijdelijke verblijfsregularisatie op basis van lang verblijf, integratie en werk. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf verbonden was aan voorwaarden en dat hij zijn verblijfsrecht zou verliezen bij het niet naleven van deze voorwaarden. Op datum van 29.07.2011 werd de verlenging van zijn verblijfsrecht geweigerd omdat betrokkene de voorwaarden niet had nageleefd (bij nazicht bleek dat hij slechts drie maanden tewerkgesteld was en reeds gedurende zes maanden een beroep deed op financiële steun van het OCMW). Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze negatieve beslissing werd verworpen op 18.11.2011. Bovendien werd hem op 11.08.2011 en op 29.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Dit element kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, met name voor het niet naleven van de voorwaarden tot verlenging. Zijn raadsvrouw haalt aan dat de redenen van ontslag niet aan verzoeker te wijten waren. Ongeacht of dit klopt of niet, blijft het een feit dat betrokkene slechts vier maanden tewerkgesteld was, met name tot 28.11.2010 en dat hij aldus ruim de tijd had om nieuw werk te zoeken. Zijn A-kaart was namelijk nog geldig tot 17.09.2011. Betrokkene wist dat zijn verblijfsrecht verbonden was met het uitoefenen van arbeid. Betrokkene legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij actief op zoek is gegaan naar een nieuwe werkgever tijdens zijn periode van legaal verblijf. De bewering van zijn raadsvrouw dat hij op het ogenblik van verlenging geen bewijs van tewerkstelling kon voorleggen omdat hij toen net ontslagen was, is manifest onjuist. Betrokkene verkreeg zijn A-kaart op 08.09.2010 die geldig was tot 17.09.2011. Hij was enkel tewerkgesteld tot 23.11.2010, dus slechts drie maanden en vanaf 19.01.2011 was betrokkene ten laste van het OCMW. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid." en "Betrokkene haalt aan dat zijn statuut op heden nog op basis van de voorgelegde arbeidsovereenkomst d.d.13.03.2015 met BVBA A. M. kan worden geregulariseerd. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Verzoeker betoogt dat het feit dat hij slechts drie maanden gewerkt zou hebben niet onmiddellijk betekent dat hij geen uitgesproken meerwaarde zou zijn voor de samenleving en dat ook het tijdelijk beroep doen op een financiële steun van het O.C.M.W geen argument is. Verzoeker betoogt verder dat hij een actieve migrant en voorbeeldfiguur zou zijn en verwijst naar de tewerkstelling bij de eenmanszaak A. T., naar zijn werkbereidheid en naar zijn concrete tewerkstellingsmogelijkheid. Hij meent dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, te meer omdat hij zicht heeft op een tewerkstelling, hetgeen hij zou verliezen indien hij voor onbepaalde tijd naar het buitenland zou moeten reizen. Gelet op het hogerstaande, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris echter wel degelijk gemotiveerd omtrent de aangehaalde elementen. Verzoeker geeft hiermee slechts aan een andere mening te zijn toegedaan, hetgeen niet volstaat om de motieven aan het wankelen te brengen. Waar hij stelt dat zijn ontslag buiten zijn wil zou hebben plaatsgevonden omdat de werkgever over inkomsten beschikte om de sociale lasten te betalen, verwijst verzoeker niet naar een stavingstuk zodat hij deze bewering niet bewijst.

Verzoeker meent verder symbool te staan voor het soort 'actieve migratie'-verhaal dat de huidige regeringspartijen willen uitdragen en verwijst naar de partijlijn van de N-V.A., de verklaringen van Bart De Wever en het Vierde Burgermanifest van Verhofstadt. Hij is van oordeel dat hij een toonbeeld is van de actieve migrant die het huidige beleid net als voorbeeldfiguur zou moeten binnenhalen, en dat hem terugsturen geen voorbeeld zou zijn en nefast zou zijn voor het precaire evenwicht dat dit land zoekt wat betreft de verhouding tussen nieuwkomers en de autochtone bevolking. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt als volgt: "Verzoeker verwijst naar de verklaringen van Bart De Wever en Theo Francken waarbij hij aanhaalt dat hij symbool zou staan voor het soort actieve migratie-verhaal dat de huidige regeringspartijen zouden willen uitdragen. Hij haalt aan dat het terugsturen naar zijn land van herkomst een erg foutief signaal zou zijn, hij is het toonbeeld van de actieve migrant die het huidige beleid net als voorbeeldfiguur zou moeten binnenhalen. Echter, we stellen vast dat betrokkene de kans heeft gekregen met zijn verblijfsregularisatie op basis van werk. Betrokkene was in de mogelijkheid om aan te tonen dat hij inderdaad een actieve migrant en een voorbeeldfiguur was. Echter, betrokkene heeft slechts drie maanden gewerkt en zich nadien gewend tot het OCMW voor financiële steun. Hij legt geen enkel bewijs voor dat hij actief op zoek is gegaan naar een nieuwe werkgever in de periode waarin hij in het

bezit was van een verblijfsvergunning. De verblijfsvergunning van betrokkene werd dan ook niet verlengd net omdat hij niet aan arbeidsvoorwaarde had voldaan. De bewering van betrokkene als zou hij een actieve migrant en een voorbeeldfiguur zijn, wordt aldus weerlegd door de objectieve vaststellingen die zich in het administratief dossier bevinden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” De Raad stelt opnieuw vast dat verzoeker zich beperkt tot het (quasi letterlijk) herhalen van zijn betoog uit de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat hij op generlei wijze ingaat op voormelde motieven, laat staan dat hij deze weerlegt.

In het kader van de door verzoeker aangehaalde lokale verankering en sterke integratie, verwijst verzoeker onder meer naar zijn verblijf op het grondgebied sinds 2005, naar de documenten die hij heeft gevoegd bij zijn aanvraag ter staving van zijn integratie, zijn (inspanningen tot het bekomen van een vaste) tewerkstelling, zijn talenkennis en zijn voortreffelijke inspanningen tot integratie. Hij meent dat *“al deze elementen (aantonen) dat er sprake is van een uitstekende integratie en een humanitaire situatie die een buitengewone omstandigheid uitmaken en die voorts een regularisatie verantwoorden”*. De gemachtigde stelt hieromtrent: *“De elementen van integratie (met name het feit dat hij een uitgesproken meerwaarde zou vormen voor de samenleving, dat hij uitermate goed geïntegreerd zou zijn, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij zeer actief zou zijn binnen het georganiseerde vrijwilligerswerk, dat hij een erg intelligent, integere en hardwerkende man zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in het verleden reeds een economische bijdrage zou geleverd hebben, dat hij als vrijwilliger werkte voor het Rode Kruis, dat hij zich aangemeld heeft bij het OCMW om hulp te krijgen bij het zoeken naar een gepaste job, dat hij op een uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd zou hebben om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij, dat hij alle mogelijke inspanningen zou doen om zich in alle sereniteit de Belgische taal en gebruiken eigen te maken en dat hij verschillende deelattesten voorlegt van Nederlandse taallessen, evenals verschillende getuigenverklaringen, zijn arbeidskaart, een aanvraag tot tewerkstelling d.d. 27.07.2010, een attest van vrijwilligerswerk d.d. 08.12.2009, een attest van het OCMW aangaande werkbereidheid van verzoeker d.d. 04.08.2011 en een arbeidsovereenkomst met BVBA A.M. d.d. 13.03.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De Raad benadrukt opnieuw dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag betreft en derhalve geen beoordeling ten gronde bevat. Er blijkt ook dat al deze elementen wel degelijk beoordeeld worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft in het licht van de buitengewone omstandigheden, zoals vooropgesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd, nu hierboven reeds werd vastgesteld dat deze instructie niet kon worden toegepast voor zover verzoeker, zoals *in casu*, daarmee beoogt voorbij te gaan aan de toepasselijke wettelijke bepalingen. Eveneens blijkt dat de elementen, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk naar waarde werden beoordeeld.

Daarnaast wijst de Raad erop dat in het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, inderdaad wordt geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door zijn terugkeer engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verder betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het feit dat Nepal behoort tot één van de armste landen in de wereld en de verslechtering van de toestand na de aardbeving geen buitengewone omstandigheid zou zijn, maar dat dit gegeven wel meegenomen dient te worden in de beoordeling. Naar zijn mening zou hem verplichten om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen een schending zijn van artikel 3 van het EVRM. Dit gelet op de bijzonder schrijnende situatie in Nepal die 1 jaar na de aardbeving nog altijd aanwezig is, aldus verzoeker.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeker slechts een beperkte weergave geeft van het betreffende motief uit de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers niet tot het oordeel dat dit geen buitengewone omstandigheid zou zijn, doch hij voegt toe dat verzoeker slechts verwijst naar een algemene situatie in het land en dat hij geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing *in casu* geen verwijderingsmaatregel in zich draagt en erop wijzende dat de bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele invloed heeft op de (onregelmatige) verblijfssituatie van verzoeker, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). In dit kader dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, en tot de algemene stelling dat een verblijf (hoe kort ook) in Nepal grote risico's zou inhouden voor hem, hetgeen niet volstaat. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit hogerstaande bespreking is reeds gebleken dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kon worden weerhouden, waardoor evenmin dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141.340). Ook artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de *in casu* bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen 'gerecht' zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen.

Daarnaast merkt de Raad op dat de theoretische uitleg van verzoeker niet op concrete wijze in verband wordt gebracht met de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoeker over de effectiviteit van een annulatieberoep maakt in wezen kritiek uit op de wet waarvoor de Raad niet bevoegd is (cf. RvS 5 januari 2009 nr. 189.245). De overwegingen uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014 (EHRM 27 februari 2014, *S.J. t. België*), die verzoeker *in extenso* weergeeft, hebben betrekking op de rechtsmiddelen tegen een verwijderingsmaatregel die thans niet relevant zijn aangezien de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds gesteld, geen verwijderingsmaatregel omvat. Het door verzoeker weergegeven arrest van het Grondwettelijk Hof (GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014) heeft dan weer betrekking op een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, die ook onmogelijk analoog of commensurabel kan worden geacht met de thans bestreden rechtshandeling. De schending van artikel 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoeker, met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoonde dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft

aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker door het herhalen van elementen uit zijn aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN